

32. Týždeň v Cezročnom období, cyklus C

Oznamy:

- Upratovanie Hertník rodiny: Kapecová 69, Bogdaniková 70, Antolová 71, Micheľová 72
- Spovedanie 1/2 hod. pred sv. omšou. Podľa potreby aj po sv. omši. V piatok spovedám hodinu pred odpustom. Pripravme sa duchovne na slávnosť sv. Kataríny Alexandrijskej.
- V deň výročia posviacky Lateránskej baziliky, ktorý slávime 9. novembra je možné získať úplné odpustky pri nábožnej návšteve katedrálneho chrámu spojenej s modlitbou Otče Náš a Verím v Boha.

07.11.2022 Pondelok Pondelok 32. týždňa v Cezročnom období	17:30 18:30	Dušičková oktáva! Hertník (za duše v očistci - č. 196) Bartošovce (+rodičia - č. 60) - sv. omša za účasti birmovancov
08.11.2022 Utorok Utorok 32. týždňa v Cezročnom období	17:30 18:30	Dušičková oktáva! Bartošovce (+Marta Patakyová - XI./'22) Hertník (+Anna,+Ján,+Júlia,+Marián - č. 70)
09.11.2022 Streda Výročie posviacky Lateránskej baziliky (sviatok) <small>08:30 Mária Prešov (združené rekolekcie) (za veriacich - zo 6.11.'22)</small>	17:30	Hertník (+rodičia,+starí rodičia - č. 217)
10.11.2022 Štvrtok Svätého Leva Veľkého, pápeža a učiteľa Cirkevi (spomienka)	08:00 17:30	Hertník (za +kňazov farnosti a rodákov - +Emila,+Juraja,+Martina) Bartošovce (+Ján Lazur - č. 156) - sv. omša za účasti detí / <u>prvoprijímajúci povinne!</u>
11.11.2022 Piatok Svätého Martina z Tours, biskupa (spomienka)	08:00 17:00	Bartošovce (+Augustín,+členovia rodiny - č. 145) 16:00 <i>spoved' pred odpustovou slávnosťou</i> Hertník (zdr., B. pož. a pod'ak. pre Štefana a Máriu a rod. - 50 rokov manž. života - č. 203) - sv. omša za účasti detí / <u>prvoprijímajúci povinne!</u> / a birmovancov - Po omši stret. birmovancov Hertník
12.11.2022 Sobota Svätého Jozafáta, biskupa a mučeníka (spomienka)	07:30 08:45	Hertník (úmysel z Bartoš. - zdr., B. pož. pre Ladislava - č. 127) Bartošovce (+Helena,+Alojz - č. 69) 09:30 hod. - <i>stret. birmovancov Bartošovce</i>
13.11.2022 NEDEĽA 33. nedeľa v Cezročnom období, cyklus „C“	07:30 09:00 11:00	Hertník (za zdr. Jána a Aleny - č. 65) Bartošovce (zdr., B. pož. pre Mareka s rod. - 50 rokov - č. 100) Hertník - <u>odpustová slávnosť</u> (za veriacich) 15:00 pobožnosť

RÍMSKOKATOLÍCKA

NOVEMBER 2022

CIRKEV FARNOSŤ SV. KATARÍNY ALEXANDRIJSKEJ

Číslo 426

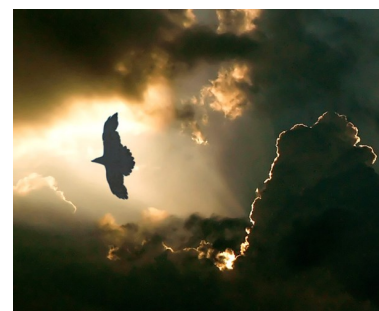

HerBartníček

S Bohom živých žijeme večnosť už dnes

Hamletovské „byť, či nebyť“ vyjadrené v budúcom čase tvorí najzákladnejšiu otázku ľudstva: „budem, alebo nebudem?“. Každý, kto si ju kladie, nesie v sebe už aj odpoveď: nebytie si nevieme ani len predstaviť. Túto dilemu života asi najvýstižnejšie vyjadril psychicky ťažko trpiaci pán, ktorý po opísaní svojich zúfalých dní a nocí prosil o „prekliatie k večnému nebytí, aby som aspoň po smrti mal pokoj“. Jeho predstava nebytia fakticky znamenala „byť v pokoji“. Predchádzajúce dni viedli na cintorín veriacich i neveriacich (hoci ich radšej rozdeľujem na praktizujúcich a nepraktizujúcich kresťanov). Tu si však boli v niečom rovní.

Stojac nad hrobom svojich blízkych, jedni i druhí si kládli tú istú otázku: môj otec, matka, brat, sestra tu leží v podobe hrstky hlíny? Ak sa ku nim prihovám, hovorím s predstavou, ktorú už nosím iba vo svojej hlave? **Podstatou života je láska a láska je dialóg medzi osobami a medzi Bohom.** Ten pokračuje aj po smrti. Ako presne, to si v našom ľudskom chápaní nevieme predstaviť. „Večné svetlo, večná blaženosť, radosť nášho Pána, slávna neporušiteľnosť“ – sú len náznamy, ktoré nám Biblia a liturgia ponúka. Večný život je témou našej viery. Viera však neznamená len nádej v náš budúci večný život. Súčasť Kréda, Vyznania viery, je aj veta „verím v spoločenstvo svätých“, teda v možnosť už počas tohto života v Bohu komunikovať aj s tými, čo žijú, ale sú ďaleko od nás, ako aj s tými, čo nás opustili. Kto už tu na zemi verí v živého Boha a Boha živých, podobne ako sa v modlitbe rozpráva s ním, rozvíja svoje vzťahy aj s ľuďmi na tomto i druhom svete. Je to iná skúsenosť, ako stretnúť niekoho živého na ulici, ale je to reálna skúsenosť viery.

Od prežívania viery vo večný život odvádzajú dve cesty: jednou bol platónsky dualizmus, ktorý pohrdal telom ako väzením a hlásal, že až duša oslobodená z otroctva tela žije plným životom. Alebo saducejský ateizmus bohatých ľudí, ktorí aj napriek tomu, že sa považujú za elitných veriacich, skladajú všetku nádej do prítomného bohatstva, starosti oň a jeho užívania. Okrem viery takýmto deleniam protirečí aj ľudská skúsenosť. Predstavme si, a najlepšie sami seba, že nám pre chorobu či po havárii musia amputovať postupne obe nohy. Žiť sa dá i bez nich, a predsa taký človek cíti fantómové bolesti a potrebuje i svoje nohy, chýbajú mu a nevie si ich odmyslieť, niekedy ho dokonca bolia. Nehovoriac o mimoriadnych javoch v životoch svätcov, keď sa celé hodiny vznášali v extáze nad zemou, keď ich nepálil oheň, keď žili celé mesiace ba roky iba z prijímania Eucharistie, a to sú aj mnohé prípady z nedávnej minulosti, keď sa už dobre rozlišovalo

medzi vedou a poverou. To nie je dôvod viery, len potvrdenie, že spojenie duše a tela má ozaj široké možnosti.

Ako sa bude prejavovať, to budeme môcť zakúšať celú večnosť. Či bude šťastnou komunikáciou lásky alebo prekliatou samotou egoizmu, závisí od toho, ako dnes žijeme v spojení s našim terajším telom.

Ježiš na provokačne premrštený praktický príklad o žene a siedmich mužoch odpovedá biblicky. Ak sa Boh nazýva Bohom Abraháma, Izáka, Jakuba, je jasné, že praotcovia žijú. Inak by bol Boh Bohom mŕtvych. Je to pozvanie aj pre nás. Ježišovo vzkriesenie je aj pre nás závdavkom budúcej slávy, ktorá dáva zmysel našej práci i odpočinku, zapieraniu i obetám, nádeji a láske. Pre veriaceho večnosť jestvuje už dnes. (o. Gavenda)

Ako vnímať desať Božích prikázaní?

Diabol dokázal presvedčiť Evu ku klamstvu. Máme aj my podiel viny?

V Biblii neexistujú prikázania autonómne, ale sú súčasťou vzťahu. Na začiatku knihy Exodus v 20-tej kapitole čítame – a toto je dôležité – “Potom Boh hovoril všetky tieto slová.

Zdá sa, že je to začiatok ako ktorýkoľvek iný, ale nič v Biblii nie je len tak. Text nám nehovorí: ‘A Boh povedal tieto prikázania, ale tieto **slová**’. Židovská tradícia vždy nazýva Desatoro ‘desatimi slovami’. A termín *Dekalóg* znamená presne toto. A napriek tomu majú formu zákonov, sú to objektívne prikázania. Prečo potom svätý autor používa termín ‘desať slov’? Prečo? A prečo nie ‘desať prikázaní’?

Aký je rozdiel medzi prikazom a slovom? Prikaz je v podstate komunikácia, ktorá nevyžaduje dialóg. **Slovo je na druhej strane základným prostriedkom vzťahu ako dialógu.** ... Slovo je prijímané, komunikácia je stanovená. Prikázania sú **slová** Božie: Boh komunikuje v týchto desiatich slovách a očakáva našu odpoveď.

Je odlišné ‘prijat’ rozkaz’ oproti ‘vnímaniu, že sa niekto snaží s nami hovoriť’. Satan na začiatku dokázal podviesť Adama a Evu presne v tomto bode. Chcel ich presvedčiť, že Boh im zakázal jesť ovocie stromu dobra a zla, aby ich udržal v podriadenosti. Uvažujeme nad týmto: *je prvé prikázanie, ktoré dal Boh človeku uvalením nejakého despotu, ktorý iba zakazuje a núti, alebo je to starostlivosť otca, ktorý opatruje svoje deti a chráni ich pred sebazničením? Je to slovo, alebo je to prikaz?*

Najtragickejšie, medzi všetkými tými klamstvami, ktoré had povedal Eve, je vsugerovanie podoby akéhosi závistlivého božstva. Mohli by sme všetky diablove slová pretlmočiť asi takto: ‘Ale nie, Boh vám závidí. Boh nechce, aby ste boli slobodní.’ Fakty dokazujú dramaticky, že had klamal a presvedčil ich, že slovo lásky je prikazom.

Človek je vždy na tejto križovatke a čelí otázke: Prikazuje mi Boh tieto veci alebo sa o mňa stará? Jeho prikázania sú len zákonom, alebo obsahujú slovo, ktorými sa snaží ma ochrániť? Je Boh pánom alebo otcem?

Boh je Otec, nikdy na to nezabudnite. Aj v najhorších situáciách vnímajme, že máme Otca, ktorý nás všetkých miluje. Sme predmety alebo potomkovia? Tisíckrát si musíme vybrať medzi mentalitou otrokov alebo mentalitou synov. Prikázanie je od otca, slovo je od otca.

Duch Svätý je Duchom synov, Ježišovým Duchom. Duch otrokov nemôže len represívne prijímať zákon a vynášať dva protichodné výsledky: buď život zložený z povinností alebo násilná reakcia odmietnutia. Prikázania sú cestou k slobode, pretože sú slovom Otca, ktorý nás oslobodzuje na tejto ceste. Svet potrebuje nie legalizmus,

ale starostlivosť. Potrebuje kresťanov so synovským srdcom: nezabudnite na to. (z príhovoru pápeža Františka)

Vlastnosti viery

Na jednom víkendovom stretnutí s mladými, kde sme sa rozprávali o viere, zaznela otázka: Ako mám presvedčiť svojich priateľov, aby uverili v Boha? Dá sa to vôbec? Ako mám argumentovať? V tejto súvislosti si môžeme položiť ďalšie otázky: Čo vlastne znamená veriť? Aká je naša viera?

Jedno je isté – kresťanská viera nie je vyjadrením súhlasu s abstraktnou pravdou, ale osobným stretnutím sa s Božským Ty. Taliansky teológ Bruno Forte hovorí, že „veriť znamená dôverovať Niekomu, prijať pozvanie Cudzince, zveriť vlastný život do rúk Druhého, aby len on bol jeho jediným pravým Pánom“. Inými slovami, viera je odovzdaním sa Bohu s dôverou. Ľudské Ja sa stretáva s Božským Ty a podriaďuje mu celý svoj život.

Viera ako osobné stretnutie Boha s človekom zároveň predpokladá, že Boh koná ako prvý. Boh vychádza v ústrety človeku, dáva mu zakúsiť svoju prítomnosť a zjavuje mu pravdu o sebe. Viera je odpoveďou človeka na Božie zjavenie. Veľmi pekne túto skutočnosť vystihuje príbeh Lýdie, o ktorej sa píše v Skutkoch apoštolov. Keď bol Pavol vo Filipách, ohlasoval evanjelium niektorým ženám, medzi ktorými bola aj Lýdia a „Pán jej otvoril srdce, aby pozorne počúvala, čo hovorí Pavol“ (Sk 16, 14). Význam, ktorý obsahuje toto vyjadrenie, je veľmi podstatný. Nestačí poznanie obsahu viery, ak srdce nie je otvorené milosťou. Tá umožní mať oči, ktoré by videli do hĺbky a pochopili, že to, čo je ohlasované, je Božie slovo.

Tu sa dostávame k druhému základnému pohľadu na kresťanskú vieru. Viera ako odovzdanie sa Bohu s dôverou je zároveň aj vyjadrením súhlasu s tým, čo Boh o sebe zjavil. Poznanie obsahu viery je podstatným preto, aby sme mohli vyjadriť svoj súhlas. Vedie k plnosti tajomstva spásy zjaveného Bohom. Vyjadrený súhlas zahŕňa, že keď veríme, prijímame celé tajomstvo viery, pretože garantom pravdy je samotný Boh, ktorý sa zjavuje a umožňuje nám poznať svoje tajomstvo lásky.

Zdá sa, že druhých o viere v Boha nedokážeme presvedčiť slovami, no môžeme **vydať svedectvo o tom, komu sme uverili.** (cesta)

Čo k tejto téme hovorí Katechizmus?

153 (...) Viera je Boží dar, nadprirodzená čnosť, ktorú vlieva Boh. „Aby sa takáto viera mohla vzbudiť, je potrebná predchádzajúca a pomáhajúca Božia milosť a vnútorná pomoc Ducha Svätého, ktorý by pohol srdce a obrátil ho k Bohu, otvoril oči mysle a dal „všetkým pocit šťastia zo súhlasu s pravdou a z viery v pravdu“.

154 Veriť možno iba vďaka milosti a vnútornej pomoci Ducha Svätého. Je však takisto pravda, že veriť je pravý ľudský úkon. Dôverovať Bohu a súhlasiť s pravdami, ktoré zjavil, neodporuje ani slobode, ani rozumu človeka. Ani v ľudských vzťahoch neodporuje našej dôstojnosti, keď veríme, čo iní hovoria o sebe a o svojich úmysloch, alebo keď veríme ich sľubom (napríklad keď muž a žena uzatvárajú manželstvo), aby sme tak vstúpili do vzájomného spoločenstva. Preto ešte menej odporuje našej dôstojnosti, ak máme „vierou prejavíť úplnú poslušnosť rozumu a vôle Bohu, ktorý zjavuje“, a tak vstúpiť do dôverného spoločenstva s ním.

